

וחטאים לה' מאוד" (להלן פסוק י"ג), ואעפ"כ בחר לוט ללכת לגור דווקא בסדום, וכל זה רק כדי להשיג הנאות העולם הזה וכמבואר בלשון הפסוק שבחר את כיכר הירדן כי "כולה משקה כגן ה' כארץ מצרים", (וע"ע בפירושו רש"י שהביא מדרש חז"ל שעשה כן כיון שהיו שטופי זימה), **ויש להתפלא היאך הגיע לוט לשפלות כזאת**, והרי הוא היה נמצא תדיר בבית אברהם וראה את הנהגותיו, וא"כ היאך נשאר מגושם כ"כ ולא הושפע כלל מאברהם אבינו. אמנם יש ללמוד מזה מוסר השכל, **שכל זמן שאין האדם מתבונן ואינו מחזק עצמו להתעורר, לא יועיל לו מאומה כל מה שיראה**, ואפילו אם יהיה בסמוך ממש לאברהם אבינו, אם לא יחזק את עצמו כלום לא יועיל לו, ועל דרך מה שאמרו חז"ל (בבבא א"ד) "אם אין אני לי מי לי", ולכן לוט שהיה ליד אברהם אבינו בדרך "מלומדה" בלבד אך לא השקיע כוחות לוותר ולהכניע את תאוותו, נשאר בעל תאוה כבתחילה, ובזמן ניסיון נפל להתחבר לאנשי רשע בכדי להשיג תאוות גשמיות. ובזכרוני שפעם בא יהודי מאמריקה למרן הגר"ז זצ"ל, וטען בפניו שהיהודים הרחוקים מהדת הנמצאים באמריקה, כל יסוד קלקולם הוא רק מפני שהם שקועים בתאוות והנאות העולם הזה, ולכן אם הקב"ה יראה להם ניסים גלויים, אין ספק שכולם יחזרו מיד בתשובה. אמנם מרן הגר"ז זצ"ל דחה את דבריו ואמר לו **שמי שקוע בתאוה לא יועיל לו שום נס כדי להחזירו בתשובה**, ורק מי שמתבונן בגדולת הקב"ה ובפגם החטא יועילו לו הניסים לעוררו לאמונה, אבל בלא התעוררות הלב יכול האדם לראות את כל הניסים ולא להשתנות כלל - כי תאוותו שבוערת בקרבו מעבירה אותו על דעתו והוא ימשיך לחיות כתאוות ליבו.

עזיבת מקום תורה כדי להשיג תאוה הרי היא ככפירה בה'

"ויסע לוט מקדם", (י"ג, י"א). פירש"י "מדרש אגדה הסיע עצמו מקדמונו של עולם, אמר אי אפשר לא באברם ולא באלהיו". דבר נאה פירש הסבא מקעלם זצ"ל, שאין הכוונה שלוט אמר בפיו במפורש "אי אפשר לא באברהם ולא באלוקיו", אלא עצם הדבר שהוא הסכים לעזוב את אברהם כדי להשיג הנאה גשמית - וכמו שנאמר (לעיל פסוק י"ג) "וישא לוט את עינו וירא את כל כיכר הירדן כי כולה משקה", טמון בזה הצהרה ש"אי אפשר לא באברהם ולא באלוקיו", ואע"פ שהוא היה מוכרח לעזוב את אברהם - שהרי אברהם אמר לו "הפרד נא מעלי", מ"מ לא עשה כן רק מחמת ההכרח והדוחק, אלא עשה כן מתוך הנאה גשמית כדי למצוא את "כיכר הירדן כי כולה משקה", ובזה הוכיח שעדיף לו הנאה גשמית מדבקות באברהם אבינו שידירכנו לנהוג בדרך התורה. ואמר הסבא מקעלם זצ"ל, שכמו כן גם בן תורה שעוזב את הישיבה כדי להתעסק בענייני עולם הזה או כדי להתעשר, זהו אות שעדיף לו הנאות גשמיות מדרך התורה, והרי הוא כמי שאומר "אי אפשר לא באברהם ולא באלוקיו", רח"ל. ובשבוע האחרון דרשו ראשי השלטון כאן בארץ ישראל לחוקק חוק גיוס בני הישיבות, ה"י, ועלינו לרומם בזמן כזה את רוח בני הישיבות, שיידעו כי כל העולם כולו עומד בזכות לימודם, וכי אנחנו כבר מגויסים ועומדים בצבא ה', וזוכים לשרת את הקב"ה ולהימנות על צבאו, וכי כל בן תורה שעוזב את צבא ה' והולך לצבא שלהם, הרי הוא עריק המשתמט מתפקידו ובוגד בצבא האמיתי שהוא צבא ה', והעיקר שכל בן תורה ירים ראשו וזכה לשרת בצבא ה'!

במעלת הריחוק מרשעים

"וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו", (י"ג י"ד). פירש"י "אחרי הפרד לוט - כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו", ע"כ. והדברים באו ביתר הרחבה בפסיקתא (ג) דאיתא שם: "כמה קיפח לוט הרשע את אברהם הצדיק מן הדיבור, שכל זמן שהיה לוט דבוק בו לא הסיח הקדוש ברוך הוא עם אברהם כיון שפירש לוט הימנו קפץ הדיבר על אברהם שנאמר וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו", ע"כ. ומבואר בזה כמה הקירוב לרשעים מזיק לאדם, שהרי כל זמן שאברהם אבינו היה בסמוך ללוט, לא היה יכול לזכות להשראת השכינה, ויש ללמוד מזה כמה מוטל עלינו להתרחק מרשעים כדי לזכות לקרבת ה', וכ"ש בשעת התפילה בשעה שהאדם נדבק בבואו בוודאי יש להקפיד ביתר שאת שלא להתפלל בקרבת אדם רשע, וכן בקבורה יש להקפיד מאוד שלא ייקבר בסמוך לאדם רשע.

ובספרים מבואר שכאשר עם ישראל מתקרבים לרשעים ושוכחים את הגבול וההפרדה בין ציבור החרדים לדבר ה' לרשעים, אז הקב"ה מעורר שנאה גדולה בלב הרשעים כלפינו, כדי שהם יקראו אותנו מתוכם ועי"ז יוצר מחיצה והפרדה בינינו, וכן רואים אנו בזמנינו כאשר סיבב הקב"ה שהרשעים יתעוררו לשנוא אותנו ביתר שאת, ובפרט בתקופה האחרונה

יישוב ארץ ישראל מתוך כוונה והתעוררות

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך", (בראשית י"ב א). בזה"ק פירשו בכוונת הלשון "לך לך", שהליכתו של אברהם אבינו היה לתועלת עצמו, כי כל זמן שהיה בחוץ לארץ לא היה יכול להשיג את מדרגות הקדושה העליונות, וכדי לתקן ולהשלים את מדרגתו הרוחנית היה מוכרח לבוא לארץ ישראל. ומבואר בזה שאין האדם יכול להשיג שלמות במעלות הקדושה בהיותו בחו"ל, [ואפילו קודם מתן תורה, וכ"ש לאחר מתן תורה]. והטעם בזה ברור, כי השכינה שורה בארץ ישראל, וכמו שנאמר (דברים י"א י"ב) "ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלוקיך בה, מראשית השנה ועד אחרית שנה", ובמקום השראת השכינה אפשר לזכות למעלות עליונות שאי אפשר לזכות במקום אחר. **אמנם דע דכל המעלות האמורות בישיבת ארץ ישראל, הם דווקא במי שיודע שהוא יושב בהיכל המלך ומתכוון לקיים בכך מצווה**, אבל אם יושב בה כמתעסק בעלמא בלא שום כוונה, י"ל דאינו מקיים המצווה כלל, ועכ"פ אינו זוכה לקדושה ולהשראת השכינה ולכל המעלות העליונות האמורות בישיבתה, וכמו שכתב הפני יהושע (כתובות ק"א ע"א) שמי שדר בארץ ישראל בדרך מקרה בעלמא, ללא שום כוונה לקיים מצוות ישיבה בארץ ישראל, אינו זוכה שקדושת ארץ ישראל תגן עליו מהחטא, והוסיף שם עוד, שאם הוא הולך אחר יצרו הרע בהיותו בארץ ישראל, הרי הוא מבעט בקדושת הארץ, ועליו נאמר "ותבואו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה".

ובעוה"ד הפושעים בדור האחרון קיררו את הרגשת הקדושה בארץ ישראל, ותחת רגשי יראה ואהבה שהיה בלב כל איש ישראל מאז ומימי קדם לארץ ישראל שעניי ה' אלוקיך בה, עשו את ארץ ישראל למקום לאומי ה", והחובה מוטלת עלינו להכיר בקדושת ארץ ישראל ולא להסיח דעת ממה שזכינו להיות במקום קדוש, וכבר כתב רבינו הגר"א באגרתו על ארץ ישראל: "ארץ הקדושה שהכל מצפים לראותה, חמדת כל ישראל וחמדת השם יתברך וכל העליונים ותחתונים תשוקתם אליה". וראוי למשגיחים ולמרבצי תורה ויראה בארץ ישראל לעורר לב הציבור על העניין הזה, כי בעוה"ד נשכח מאתנו גודל ההרגש דקדושה בישיבת ארץ ישראל, עד שיושבים בה מלומדה בלא לדעת כלל כי זכינו לשבת בתוך פלטרין של מלך, ולזה צריך לעורר ולהתעורר מזמן לזמן בגודל זכייתנו לשבת בתוך היכל המלך - בארץ ישראל, ולדעת כי עלינו להיזהר בארץ ישראל מכל נדנדוד חטא הרבה יותר מחו"ל, וכפי שכתב ה'חרדים' "שכל היושב בארץ ישראל צריך להיות ירא שמים כפלי כפלים ממה שהוא היה בחוץ לארץ, כי בבית המלך הוא יושב", וכ"כ הגר"א באגרתו שם: "ובפרט אם נזכה לבוא לארץ ישראל, שם צריך לילך מאוד בדרכי ה'". ויהודי חוץ לארץ שלא זכו לשבת בארץ ישראל, ראוי להם לתמוך בבני תורה הלומדים תורה בארץ ישראל, ועי"ז הם זוכים לשותפות בתורת ארץ ישראל, ומופיע עליהם מעין אור קדושת ארץ ישראל.

בכללי ביטחון וההשתדלות

"ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם כי כבד הרעב בארץ", (י"ב י). כתב הרמב"ן כאן וז"ל: "ודע כי אברהם אבינו חטא חטא גדול בשגגה שהביא אשתו הצדקת במכשול עוון מפני פחדו פן יהרגוהו, והיה לו לבטוח בשם שיציל אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו, כי יש באלוקים כח לעזור ולהציל", עכ"ל. ודברי הרמב"ן צריכים ביאור, דאיזה פגם בביטחון הוא מה שירד למצרים, והרי היה מוטל עליו חובת השתדלות, ומאיך צריך ביאור, דאם באמת מאיזה טעם יש כאן פגם בביטחון א"כ מה סבר אברהם אבינו, והיאך יתכן שאברהם אבינו שהוא עמוד האמונה נכשל בדרגת הביטחון.

אמנם סוד הדבר הוא שבענייני ביטחון והשתדלות יש לכל אחד "שולחן ערוך" משלו, שכפי גודל מדרגת כל אחד באמונה בחוש, כן יש לו למעט בהשתדלות, ומי ששלם לגמרי במידת הביטחון אין לו לעשות השתדלות בפרנסה ורפואה אלא עליו לבטוח בה' שיזמין לו פרנסתו ורפואתו בלא טורח מצידו, אבל מי שאינו שלם במידת הביטחון צריך להשתדל למען רפואתו או פרנסתו.

ולפי"ז מתבאר היטב שאכן התביעה על אברהם אבינו היה בעניין דק מן הדק, שלפי גודל מדרגתו באמונה וביטחון לא היה לו לעשות פעולה זו.

אם לא יעורר האדם את עצמו לא יועיל לו שום מראות אלוקים וישא לוט את עינו וירא את כל ככר הירדן כי כולה משקה וגו' כגן ה' כארץ מצרים", (י"ג י). יש להתבונן כאן בדבר נפלא, דהנה אנשי סדום היו "רעים

נתרם לע"נ איש האמת, עמוד החסד והאמונה, הגה"צ ר' חיים יאיר ישראל ב"ר שלמה שמחה הלוי ישראל זצוק"ל,

מנהל רוחני ד"הישיבה הגדולה ראשון לציון", רבים נהנו ממנו בעצה ותושיה, הפקיר עצמו לכלל וקירב נפשות רבות לאבינו שבשמים, נטע אמונה בליבות תלמידיו ומקורביו, והחזיק באמונה גם ברגעים הקשים ביותר בחייו מתוך שמחה וביטחון, נלב"ע בשם טוב בח"י מרחשון תשע"ט

כאשר הם באים במסווה למען הגנתם ממחלת הקורונה, עד שניכר בהם מאמרו חז"ל (פסחים מ"ט ע"ב) על שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים, "מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור", ובוודאי כל זה עשה הקב"ה להיטיב לנו כדי שלא נתערב בתוכם ונהיה מובדלים מאותם רשעים.

במעלת קירוב רחוקים ובגנות המחלוקת

"וה' אמר אל אברהם אחרי הפרד לוט מעמו" (י"ג י"ד). פירש"י "אחרי הפרד לוט - כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו", ע"כ. ומבואר שכל זמן שהיה לוט בסמוך לאברהם אבינו, לא זכה אברהם אבינו לנבואה. וצריך ביאור א"כ מדוע נשאר אברהם עם לוט עד עכשיו, והלא הדבר גרם לו להפסיד את מעלת הנבואה. ונראה מכאן יסוד גדול, שהיה עדיף לאברהם אבינו לקרב נפש אחת לשכינה, יותר מהנבואה, וכל זה עשה אברהם אבינו בלא שום ציווי מיוחד מהקב"ה, אלא מצד אהבת ה' שבער בלבו העדיף לוותר על מדרגת הנביאות כדי לקרב לקב"ה, וכמו שכתב הרמב"ם בספר המצוות (מ"ע ג) שבכלל מצוות "ואהבת את ה' אלוהיך" הוא לקרב יהודים לקב"ה - וכלשונו "אהבהו על הבריות".

זהירות מתייבוב לרשעים

"אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך" (י"ג י"ד). צריך ביאור מדוע סירב כ"כ אברהם אבינו לקחת מאומה ממלך סדום. ונראה בביאור הדברים, שאם היה אברהם אבינו לוקח טובת הנאה מסדום, עי"ז היה מתחבר לסדום ומרגיש הכרת הטוב אליו, ולכן לא רצה אברהם אבינו לקחת ממנו מאומה כדי שלא יהא לו שום שייכות לרשעים. **וזהו הוראה לנו לדורות שלא לקחת טובות הנאה מרשעים**, ואפילו הנאה מועטת כשרוך נעל אין לקחת מהם כדי שלא נהיה קשורים בהם, אלא נהיה מנותקים מהם לגמרי. ומו"ר הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל היה עומד כחומה בצורה שלא ליהנות מכספם של מחללי שבת, ואף בשעה שלא היה כמעט מה לאכול ביישיבה ובאו כמה בעלי בתים לפני מו"ר זצ"ל, והציעו לו שברצונם להתאגד כ"וועד" לדאוג להשיג הכסף ליישיבה לכל צרכיהם, מיאן מו"ר זצ"ל לקבל ההצעה כיון שחשש שהם יקחו כסף גם ממחללי שבת, ובעבור זה הסכים מו"ר זצ"ל לבזות את עצמו בקיבוץ בטיחה מרובה פרוטה אחר פרוטה מכל אחד, והעיקר שלא לקחת כסף מעשירים מחללי שבת. [וכדי להציל את הישיבה מחרפת רעב ביקש ממאפיה בבעלות חרדית שהלחם הנשאר במאפיה ולא נמכר, יינתן חנם ליישיבה ביום המחרת, וכך היו בני הישיבה אוכלים לחם יבש ובלבד שלא להיתמך במחללי שבת]. אמנם בעיקר טעם הדבר שאברהם אבינו מיאן לקחת הכסף ממלך סדום, ביאר בזה מרן הגרי"ז זצ"ל באופן אחר, שאברהם

אבינו, בגודל מידת בטחונו בה' לא היה מתעסק כלל בשום השתדלות לצורך פרנסתו, אלא היה עוסק בתורה ובעבודת ה', והקב"ה היה מזמין לו פרנסתו בדרך ניסית, ולכן סירב אברהם לקבל מאומה ממלך סדום, כיון שממון זה בא לידו ע"י השתדלות המלחמה, ורצה להראות לתלמידיו ואנשי ביתו שהקב"ה מפרנס האדם הבוטח בו גם בלא השתדלות כלל, ולכן לא רצה ליקח אפילו שרוך וחוט נעל, כדי שלא יאמרו שאברהם התעשר מכיבוש המלחמה, אלא יידעו שהקב"ה לבד מפרנס את מי שבוטח בו בלא שום צורך בהשתדלות מצידו.

נשות ישראל הם המפתח לקיום עתיד ישראל

"ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה" (י"ב ח). פירש"י, "אהלו - אהלה כתיב, בתחילה נטה את אוהל אשתו ואחר כך את שלו", ע"כ. וראוי להבין מהו טעם הדבר שנטה תחילה את אוהל אשתו ורק אחר כך את אוהל עצמו. ונראה בביאור הדבר, שהמפתח לעתיד עם ישראל תלוי בנשים, שהם בונים את צורת הבית, וכל חינוך דור העתיד תלוי בהם, ובפרט בדור פרוץ שהטומאה משתוללת ברחובות, שעיקר ההגנה לזה הוא על ידי החינוך בתוך הבית - שהוא תלוי ביד הנשים, ואברהם אבינו שהיה חי בדור של כפירה, הכיר את גודל חשיבות תפקיד הנשים ולכן בנה אוהל אשתו תחילה, כי בקיום אוהל אשתו היה תלוי כל עתיד ישראל. ועובדא היא שבפולין כשהבנות היו בלא מסגרת חינוך, והושפעו מהשפעת הרחוב, הם נמשכו אחר החופשיים והתנתקו מבית הוריהם עד שהתקלקלו, והיה כל עתיד ישראל בסכנה [עד שגם בחורי הישיבות לא מצאו להם שידוך, כי לא היה בנמצא כמעט בת שתסכים להינשא לבן ישיבה]. ורק כשהקימו בפולין בתי ספר "בית יעקב" עבורם, נשתנה המצב לגמרי והצילו בכך את כל הדור העתיד. וזהו לימוד לזמנינו שהדור פרוץ מאוד, שראוי לכל אחד להשקיע הרבה בחינוך בנותיו על צד היותר טוב, שמפתח עתיד ישראל תלוי בנשים שהם בונים את הבית, ואמי ע"ה הייתה שוכרת לכל בת מורה פרטית ללמדה עוד דינים ומוסר ותנ"ך, ואע"פ שהייתה אלמנה והיה קשה לה לפרנס את ילדיה ובעבור עצמה הייתה מקמצת בהוצאות, מ"מ עבור זה הוציאה בעין יפה במיוחד, כי כשנמצאים בתקופה או במקום שהדור פרוץ צריכים להשקיע הרבה בחינוך הבנות - שהם יסוד המשך קיומנו. **ובזמנינו - בתקופת מחלת ה"קורונה", סגרו הרבה בתי חינוך לבנות**, ויש שמדמים כאילו עיקר הסכנה לסגור בתי חינוך הוא רק לבנים ולא לבנות, אבל באמת הסכנה היא לבנות כמו לבנים, ויש לפעול עבורם ככל האפשר שילמדו במוסדות חינוך, ולא יהיו מופקדים בלא מוסד כי הסכנה בזה גדולה מאוד עבורם.

מכתב ביסודות האמונה ממרן רבינו שליט"א - חלק ב' (חלק א' כבר הובא בשבוע שעבר)

ונכתב לפני עשרות שנים לקירוב רחוקים בארץ ובגולה, והובא כעת לרגל תחילת חומש בראשית)

בגזירת גירוש מספרד גזרו, שכל יהודי שיקבל דתם יישאר במיטב הארץ, אבל מי שמתעקש לישראל באמונתו חייב לעזוב תוך ג חדשים. ובאברבנאל מצייר ששלש מאות אלף איש נסעו משם, חלק מהם מתו ברעב, מהם באו גויים ולקחו את אשר להם ומכרו אותם לעבדים, מהם באו בספינות ופרצה שם אש ונשרפו, וכשיצאו לארצות אחרות לא רצו לקבלם וגרשו אותם, והיו יוצאים מרע אל רע ומדחי אל דחי, והושלכו גם לאיים רחוקים שלא היה להם לחם ומתו מרעב, או נמכרו לעבדים, וסבלו ייסורים ומיתות קשות ואכזריות מאד ועמדו באמונתם, והקדוש האריז"ל גילה (בספר הגנלים סד והיכל הברכה ס"פ מ"ק) שרבים מהם הם גלגולי נשמות מזמן הבית שעבדו עבודה זרה, ותיקונם שיקדשו שם שמים במסירות נפש, אלו שעבדו ממש שיעבדו במה שנהרגו, ואלו שגמרו בדיבור או אפילו במחשבה והצרכו לברוח ונמלטו, כל אחד כפי תיקון נשמתו ובשואה האיומה גם כן אין ספק שאלו נשמות שבאו לעולם לאיזה תיקון ונתקנו, או שרצו לחיות כעכו"ם ותיקונם שנהרגו כישראל אבל אין לנו לחטט מעניינים אלו שרחוקים מהשגותינו, ולא מחשבתי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי כי גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבתי ממחשבתיכם. למדנו מהשואה שדוקא מגרמניא הנאורה ויהודים שם נאמנים היו לגרמנים, יצא הצורר שהרעיל עולם מלא בשנאה ליהודים, ויהודים שכבר דורות שכחו יהדותם, נשלחו לאושוויץ וטרבלינקא ועוד, ונפגשו כולם ליד הכבשנים, ואלו החפשיים שדימו להימלט, אמרו להם "אי אפשר לך לימלט מגורלך כיהודי". דבר זה מוסר השכל לדורות, אלו שאלו שבארץ ישראל שמדמים היום שימצאו פתרון לבעיית היהודים ע"י "לאומיות", טועים טעות מרה מאד, עם ישראל קשורים בדתם, ואי אפשר להפרידם, ורק בקיום כל המצוות נוכל להישאר עם בהשגחת אלקים עלינו ואין לזה תחליף, והמתבונן שומע קול "שובה ישראל עד ה' אלקים" וכל יחיד ויחיד יתבונן נא לרגע ויראה שלפניו האפשרות למצוא טעם בחייו בעולם הזה, ולעולם לא ימות שצדיקים במותם קרויים חיים,

המלחמה האיומה בארצות אירופא בשנות ת"ש-תש"ה שמליוני יהודים אחרי רעב ייסורים ועוני, נשחטו נחנקו ונהרגו במיתות קשות ואכזריות, הם נשיתם בניהם ובנותיהם עם עוללים ויונקים, ובמיוחד גבר מדת הדין בריכוז יהדות הדתית, מביאה שאלה בפי רבים "איפוא אב הרחמן אלקינו ית"ש, היאך ראה קדושים מושלכים באש ושמע צעקתם ולא עזר?"

והנה הקושיא היא בעצם בכל תהלוכות החיים, זה עניי זה עשיר, לזה יש ילדים ולזה אין ילדים, זה חכם זה טפש, זה נולד יולד זה נולד בעל מום, זה מאריך ימים זה מת בנערותו, רק כשם שברא הקב"ה אלפי מיני בהמות חיות ועופות עם טבע אחר, וכת אנשים מעמים שונים עם דרך אחר של חיים, ברא בעם ישראל סוגי אנשים עם נשמה בתפקיד אחרת, זה נולד בנשיתו תוך עוני זה בתוך עושר, זה עם בנינים עם בלי בנינים, זה שלם זה בעל מום, זה בחיים ארוכים זה בחיים קצרים, וכשם שאי אפשר לשאול למה ברא זה יהודי זה גוי, או איזה אדם זה בהמה, כך לא נוכל לשאול על מזל או גורל כל אחד ואחד ונסיונותיו בחיים, רק תפקיד כולם שבתוך הזמן שנמצאים בעולם, ידעו לשמש קונם, ולעמוד איתן מול נסיונות שעוברים על כל אדם משך ימי חייו, ותפקיד האדם לשפוך תמיד שיחו לפני אלקינו ית"ש להפך מזלו לטובה. בכל דור ודור בימי גלותינו רבו השחיתות וייסורים של עם ישראל, לפעמים רצחו אלפים, ולפעמים רצחו רבבות ויותר, ונשמות אלו נקראים "קדושים", לפעמים זהו נסיון להם, והם עומדים בנשיתו זוכים לשכר בחיי נצח, ושכרם אי אפשר אפילו למלאך השיג, ולפעמים זהו עונש להוריהם, ולפעמים לטובתם לזכות לחיי נצח. אנו נמצאים בעולם הזה כמעבר או פרוזודור, ומסתכלים רק על עולם הזה, ולכן באמת קשה לנו להבין החיים עלי אדמות, אבל הבורא היוצר יתברך שמו נצחי, ומבין החיים הנצחיים, ואין טובה לאדם יותר מזה, ולכן בעולם הזה דברים הרבה נעלמים מאתנו, וזהו גם רצון אלקים שלא נבין, כדי שיהיה לנו בחיים נסיונות, ונזכה לעמוד בהם ולקבל על כל שכר רב.

עפ"י הוראת מרן רבינו שליט"א - להעתיק בתפילה לרפואתם השלמה של גיסיו הגאונים הזקוקים לרחמי שמים מרובים

מרן ראש ישיבת בריסק הגאון הגדול רבי משולם דוד בן אלטע הענדל (סאלוויצ'יק) שליט"א

ראב"ד לונדון הגאון הגדול רבי חנוך בן בלימלא (ארנטרוי) שליט"א

התודה והברכה לידידינו אשר זכות הפצת המאמר בעיר מודיעין עילית בכל שבוע נזקפת לזכותו, יזכהו השי"ת לראות ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו ולרווח נחת מיוצ"ח, ויקויים בו הברכה "אורך ימים בימינו בשמאלו עושר וכבוד"!!

ברכת מזל טוב לידידינו עוז הרה"ג ר' משה רוטר שליט"א לרגל הולדת בתו בשעט"מ, יה"ר שיזכה לרווחת ממנה רוב נחת דקדושה